

ФРАНЦ КАФКА ПРЕД ЗАКОНА

Превод от немски: Венцеслав Константинов, —

chitanka.info

Пред закона стои пазач. При този пазач идва човек от село и моли да влезе в закона. Но пазачът казва, че сега не може да го пусне. Човекът размисля и после пита дали по-късно ще му разрешат да влезе.

— Възможно е — казва пазачът, — но сега не!

Понеже вратата на закона както винаги е отворена, а пазачът минава встрани, човекът се навежда, за да надникне вътре.

Пазачът забелязва това, засмива се и казва:

— Ако толкова те блазни, опитай все пак да влезеш, въпреки моята забрана. Но помни — аз имам власт. И съм най-нисшият пазач. От зала на зала пред вратите стоят пазачи с все по-голяма власт. Дори аз не мога вече да издържа само при вида на третия.

Такива затруднения селянинът не е очаквал; та нали законът трябва да е достъпен за всекиго и всякога, помисля си той, но като поглежда по-внимателно пазача с неговия кожух, големия остър нос и дългата, рядка черна татарска брада, решава, че все пак ще е по-добре да почака, докато получи пропуск. Пазачът му дава столче и му позволява да седне отстрани до вратата.

Там той проседява дни и години. Прави много опити да го пуснат вътре и дотяга на пазача с молбите си. Пазачът често го подлага на малки разпити, пита го за родния му край и за много други неща, но задава въпросите си безучастно, както правят големците, а накрая всеки път му казва, че още не може да го пусне. Човекът, който се е запасил добре за своето пътуване, дава мило я драго, за да подкупи пазача. Онзи наистина приема всичко, но наред с това казва:

— Вземам го, само за да не си мислиш, че си пропуснал да сториш нещо.

През всичките тия години човекът почти непрекъснато наблюдава пазача. Забравя за другите пазачи и този, първият, му се струва единствената пречка, за да влезе в закона. Проклина лошия си късмет — през първите години безогледно и шумно, по-късно, когато остарява, само мърмори под носа си. Вдетинява се, и понеже през дългогодишното изучаване на пазача е опознал и бълхите в яката на кожуха му, моли дори бълхите да му помогнат и да предумат пазача. Накрая зрението му отслабва и той не знае дали около него действително притъмнява, или просто го мамят очите. Впрочем сега различава в мрака блясък, който неугасимо струи от вратата на закона.

Вече не му остава много да живее. Пред смъртта всички познания от цялото изтекло време се обединяват в главата му в един въпрос, който досега още не е задавал на пазача. Махва му с ръка, понеже вече не може да изправи своето вцепеняващо се тяло. Пазачът трябва да се наведе ниско над него, защото разликата в ръста им се е променила значително, и то не в полза на човека.

— Сега пък какво още искаш да знаеш? — пита пазачът. — Ти си ненаситен.

— Нали всички се стремят към закона — казва човекът, — тогава защо през всичките тия години никой, освен мен, не поиска да влезе?

Пазачът разбира, че човекът вече свършва, и за да достигне чезнещия му слух, крещи:

— Тук никой друг не можеше да влезе, защото този вход бе определен само за тебе. Отивам сега да го затворя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.